

Anbringender og væsentligste argumenter

Til støtte for appellen af Rettens afgørelse er i det væsentlige anført følgende begrundelse:

- 1) For det første har appellanten gjort gældende, at Retten har gengivet de faktiske omstændigheder og bevismidlerne forkert. Retten har fejlagtigt lagt til grund, at det er almindeligt kendt, at ordet »restore« har et direkte medicinsk meningsindhold. I sagen var det kun uomtvistet, at »restore« [på tysk] skal oversættes med »wiederherstellen«. Heri ses imidlertid ikke at ligge en medicinsk forbindelse. Der ligger en forkert gengivelse af bevismidlerne i det forhold, at Retten støtter sin opfattelse på de forelagte uddrag fra ordbøger. Det fremgår af uddragene, at »restore«, taget for sig, på ingen måde har et medicinsk meningsindhold, men at der er tale om et mangetydigt begreb, der kan forstås på mange måder alt efter sammenhængen. Dette meningsindhold kan derfor ikke anses for at være almindeligt kendt og dermed for at være en faktisk omstændighed, der undtagelsesvis ikke skal bevises.
- 2) For det andet har appellanten gjort gældende, at der er sket en tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra c), i forordning nr. 207/2009. Retten har retligt fejlagtigt klassificeret varemærket RESTORE som en rent beskrivende angivelse. Anvendelsen af artikel 7, stk. 1, litra c), i forordning nr. 207/2009 forudsætter, at det ansøgte tegn i omsætningen skal kunne tjene til »at betegne« varernes art osv. I henhold til Domstolens praksis skal det beskrivende udsagn fremgå »åbenlyst« af det ansøgte tegn, og ordet skal selv have en beskrivende karakter.

Verbet »restore« kan ikke i sig selv give nogen henvisning til de ansøgte varers art, beskaffenhed eller anvendelse. Verbet »restore« får kun en beskrivende funktion i konstruktioner med et eller flere substantiver (f.eks. »restore one's health«). For så vidt som det antages, at der følger en medicinsk forbindelse af omstændighederne, er denne forbindelse i henhold til Domstolens praksis ikke tilstrækkelig, da en overførelse fra omsætningen side i form af den anstrengelse, der ligger i en fortolkning, ville være nødvendig. En forståelse, der vedrører medicin, kan alene opstå ved en tilføjelse af ord såsom »health«, hvilket imidlertid netop mangler her. Både appelkammeret og Retten har i stedet for at efterprøve det ansøgte varemærke RESTORE efterprøvet varemærket RESTORE SOMEONE'S HEALTH.

- 3) For det tredje har appellanten gjort gældende, at der er sket en tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning nr. 207/2009. Appelkammeret har ved ikke at anvende den passende retlige målestok klassificeret varemærket RESTORE som et varemærke, der mangler det fornødne særpræg, og har derfor retligt fejlagtigt afslået registreringen af varemærket. Ifølge appellanten har appelkammeret og Retten den opfattelse, at det ansøgte varemærke RESTORE

på grund af dets påståede beskrivende art heller ikke har noget særpræg. Der er allerede i forbindelse med det andet appellanbringende blevet argumenteret herimod.

Den »subsidiært anførte begrundelse« vedrørende manglen på ethvert særpræg (dommens præmis 52-54) kan heller ikke begrunde dommen. Det anførte vedrører en tautologisk gentagelse af argumentet om at et beskrivende varemærke altid mangler det fornødne særpræg. Imod den beskrivende karakter taler desuden, at omsætningen ikke forventer en funktionsbeskrivelse på en medicinsk vare, heller ikke form af et enkelt ord.

- 4) For det fjerde har appellanten gjort gældende, at der er sket en tilsidesættelse af artikel 75, andet punktum i forordning nr. 207/2009. Appelkammeret har i det væsentlige støttet sin afgørelse på uddrag fra ordbøger, som appellanten ikke har haft adgang til, og med hensyn til hvilke appellanten derfor ikke er blevet hørt. Der foreligger dermed en tilsidesættelse af retten til kontradiktion, da en afgørelse i henhold til Domstolens praksis kun må støttes på omstændigheder, som parterne har kunnet udtale sig om. I henhold til Domstolens praksis er appelkammeret imidlertid — med henblik på at der kan fremsættes bemærkninger — forpligtet til at oplyse om de faktiske omstændigheder, som appelkammeret har indsamlet ex officio, og som det vil bruge til grundlaget for sin afgørelse. For så vidt angår dette har appelkammeret på et for sagen afgørende punkt undladt at forelægge de uddrag fra ordbøger, som det har indhentet, og har således tilsidesat retten til kontradiktion.
- 5) For det femte har appellanten gjort gældende, at der er sket en tilsidesættelse af princippet om ligebehandling. Appelkammeret har — idet det har tilsidesat Domstolens praksis — ikke taget hensyn til eksisterende registreringer og dermed til sin registreringspraksis. Appellanten har ikke dermed benægtet, at dette princip er underlagt legalitetsprincippet. Den blotte henvisning til dette princip er dog ikke tilstrækkelig til at sætte sig ud over princippet om ligebehandling. Der skulle tværtimod være gjort konkret rede for, hvorfor det skulle lægges til grund, at de tidligere registreringer i sig selv skulle være retsstridige.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Krajský súd v Prešove (Slovenien) den 17. januar 2012 — Katarína Hassová mod Rastislav Petrík og Blanka Holingová

(Sag C-22/12)

(2012/C 98/22)

Processprog: slovakisk

Den forelæggende ret

Krajský súd v Prešove

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Katarína Hassová

Sagsøgte: Rastislav Petrík og Blanka Holingová

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 1, stk. 1, i Rådets direktiv 90/232/EØF af 14. maj 1990 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ansvarsforsikring for motorkøretøjer⁽¹⁾, sammenholdt med artikel 3, stk. 1, i direktiv 72/166/EØF⁽²⁾, fortolkes således, at den er til hinder for en national bestemmelse (såsom artikel 4 i lov nr. 381/2001 om aftaler om lovpligtig forsikring for skade forvoldt ved brug af motorkøretøjer og artikel 6 i [Den Tjekkiske Republiks] lov nr. 168/1999 Sb. om ansvarsforsikring for skade forvoldt ved brug af køretøj), hvorefter det civilretlige ansvar for brug af motorkøretøjer ikke omfatter det ikke-økonomiske tab opgjort i et pengebeløb, som de efterladte har lidt som følge af et trafikuheld forvoldt ved brug af motorkøretøjer?
- 2) Såfremt det første spørgsmål besvares med, at den ovennævnte nationale bestemmelse ikke er i strid med EU-forskrifterne, skal bestemmelserne i artikel 4, stk. 1, 2 og 4, i lov nr. 381/2001 om aftaler om lovpligtig forsikring for skade forvoldt ved brug af motorkøretøjer og artikel 6 i [Den Tjekkiske Republiks] lov nr. 168/1999 Sb. om ansvarsforsikring for skade forvoldt ved brug af køretøj da fortolkes således, at de ikke er til hinder for, at den nationale ret i medfør af artikel 1, stk. 1, i Rådets direktiv 90/232/EØF [udelades] sammenholdt med artikel 3, stk. 1, i direktiv 72/166/EØF, tilkender de efterladte efter et trafikuheld forvoldt ved brug af motorkøretøjer, i deres egenskab af skadelidte, retten til erstatning for ikke-økonomisk tab, herunder økonomisk kompensation?

⁽¹⁾ EFT L 129, s. 33.

⁽²⁾ Rådets direktiv 72/166/EØF af 24.4.1972 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ansvarsforsikring for motorkøretøjer og kontrollen med forsikringspligtens overholdelse (EFT 1972 II, s. 345).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Hoge Raad der Nederlanden (Nederlandene) den 18. januar 2012 — X BV, den anden part i sagen: Staatssecretaris van Financiën

(Sag C-24/12)

(2012/C 98/23)

Processprog: Nederlansk

Den forelæggende ret

Hoge Raad der Nederlanden

Parter i hovedsagen

Sagsøger: X BV

Den anden part i sagen: Staatssecretaris van Financiën

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Kan en stats eget OLT ved anvendelsen af artikel 56 EF (nu artikel 63 TEUF) anses for et tredjeland, således at artikel 56 EF kan gøres gældende i forhold til kapitalbevægelserne mellem en medlemsstat og denne stats eget OLT?
- 2) a) Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende, skal der da i det foreliggende tilfælde, hvor kildeskattesatsen af udbytte af kapitaldeltagelse, der udloddes af et i Nederlandene hjemmehørende datterselskab til dets holdingselskab med hjemsted i De Nederlandske Antiller, pr. 1. januar 2002 i forhold til 1993 er blevet forhøjet fra 7,5 % eller 5 % til 8,3 %, ved besvarelsen af spørgsmålet, om der ved anvendelsen af artikel 57, stk. 1, EF (nu artikel 64, stk. 1, TEUF) er tale om en forhøjelse, udelukkende tages hensyn til forhøjelsen af den nederlandske kildeskat, eller må det også tages i betragtning, at de nederlandsk-antillanske myndigheder — i sammenhæng med forhøjelsen af den nederlandske kildeskat — fra 1. januar 2002 ikke længere beskatter udbytte af kapitaldeltagelse, som modtages fra et datterselskab med hjemsted i Nederlandene, mens udbyttet tidligere som en del af indkomsten blev beskattet med 2,4 %-3 % eller 5,5 %?
- b) Såfremt der også skal tages hensyn til den nedsættelse af beskatningen i De Nederlandske Antiller, der skyldes den i spørgsmål 2a nævnte skattefritagelse ved kapitaldeltagelse, skal der da derudover også tages hensyn til de nederlandsk-antillanske gennemførelsesbestemmelser — konkret den nederlandsk-antillanske forvaltningspraksis — som muligt havde til følge, at den faktiske beskatning af udbytte modtaget fra et datterselskab med hjemsted i Nederlandene før den 1. januar 2002 — og allerede i 1993 — var væsentligt lavere end 8,3 %?